Proloog

Zwaailichten. Gillende sirenes. Mensen die huilen. Paniek hangt in de lucht. Als een smerige, vochtige en giftige damp. Het kleeft aan mijn huid, het blijft in mijn keel hangen bij elke ademteug. Ik probeer het weg te slikken, maar het lukt niet. Mijn zicht is wazig. Ik ben me vaag bewust van de drukte om me heen, maar het is net alsof ik in een zeepbel zit. Alles klinkt gedempt. Het flikkeren van de zwaailichten is vaag, maar het geeft me alsnog een gigantische hoofdpijn. Ik lig op een bed of iets dergelijks. Ik zweef. Mijn ogen vliegen alle kanten op en eindigen op mijn eigen lichaam. Bloed. Overal bloed. Ik open mijn mond en gil. Ik probeer te spartelen, weg te rennen, maar ik zit vast. Een scherpe pijn in mijn nek. Ik voel de zeepbel kleiner worden. Ik voel dat ik steeds minder ruimte heb om te ademen. De geluiden worden nog zachter. Mijn zicht nog waziger. En dan wordt alles zwart.

Hoofdstuk 1

'Marieke! Het is zaterdagavond en jij zit met je neus in de boeken. Het moet afgelopen zijn. Je bent 22 jaar, verdorie, geen 60. Je kan je hele leven nog op zaterdagavond thuis blijven, als je oud en gerimpeld bent. Kom op, ik ga stappen en jij gaat mee!'

Kim, mijn beste vriendin sinds groep 2, stampt mijn kamer binnen en gooit mijn boek dicht. Ik zucht, maar moet ook glimlachen. Dit is typisch Kim. Zij denkt dat het leven bestaat uit uitgaan en jongens. Oh, en ook nog een beetje studeren. Ik daarentegen, ben een nerd. Ik hou ervan om met mijn neus in de boeken te zitten. Heerlijk vind ik het, kennis opsnuiven. Misschien ben ik ook lichtelijk perfectionistisch, gezien ik eigenlijk geen genoegen neem met een zeven. Het moet toch minstens een acht of hoger zijn, maar het liefst een tien. Niet dat ik nooit uitga hoor. Toch zeker vier keer per jaar ofzo...

We studeren samen aan de Faculteit Utrecht voor Diergeneeskunde. Mijn voorliefde voor dieren zit er al ingebakken sinds ik kan praten. Vroeger redde ik kikkers en padden die vast zaten in een put of hielp ik naaktslakken oversteken. Nu leer ik over ingewikkelde operaties bij honden en katten. Nou, ik ben in elk geval vooruit gekomen in het leven, zullen we maar zeggen. Al moet ik stiekem toegeven dat als ik nu een naaktslak tegenkom, ik hem alsnog graag help oversteken. Maar dat is ons geheimpje.

'Ik wil graag verder leren, Kim. We hebben maandag een belangrijk examen…', begin ik, maar ik weet eigenlijk

al dat het geen zin heeft. Als Kim zo'n bui heeft als deze, is daar niks tegenin te brengen. Eigenlijk ben ik heel blij dat ik een vriendin heb zoals Kim. Zij is de vrolijke, energieke, gekke meid, altijd in voor de gekste dingen en ik ben het grijze muisje die in haar schaduw loopt. Wat ik overigens prima vind. Ik blijf liever een beetje op de achtergrond. Zij zorgt ervoor dat ik nog een soort van sociaal leven heb, in plaats van alleen maar te studeren. En naast haar gekke en wilde kant, is het ook echt een schat van een meid. Ze weet alles van me en ik van haar. We staan altijd voor elkaar klaar. En dat is fijn. Op dit soort momenten moet ik altijd even goed nadenken waarom we ook alweer zo goed bevriend zijn. Want zoals ze nu aan het drammen is, kan ik haar wel schieten.

'Marieke, echt… ik hoef het niet te horen. Je gaat mee, einde discussie. Er is een groot feest in een loods hier verderop. Gratis entree en goedkoop bier. Kleed je om, we vertrekken over een half uur.'

Kim draait zich om en loopt mijn kamer uit. We wonen samen in een vrij groot huis. Ik heb het geluk dat mijn vader een goede baan heeft. Hij heeft dit voor ons gekocht en wij mogen er kosteloos in wonen, zolang we maar goede cijfers halen. Prima geregeld.

Zuchtend kom ik in beweging en loop naar mijn kledingkast. Ik trek er een outfit out, zonder te kijken wat het is. Het blijkt een zwarte skinny jeans te zijn met daarop een roze truitje. Ik kijk in de spiegel en een saai, wit gezicht kijkt terug. Ik heb mezelf nooit echt knap gevonden, al zegt iedereen in mijn omgeving dat ik zo'n mooi poppengezichtje heb en een figuur waar mensen jaloers op zijn. Ja hoor. Als jullie dat zeggen. Ik geloof er

niks van. Ik ben niet alleen een grijs muisje. Ik zie er ook uit als eentje. Normaal. Gewoontjes. Niks bijzonders. Ik moet eerlijk bekennen dat het me ook niet zo boeit.

Ik doe mijn donkerblonde haar in een staart en smeer een beetje lipgloss op mijn lippen. Oké, ook nog wat mascara. Nog wat parfum achter de oren… Ja, ik ben er klaar voor. Ik pak mijn tas en loop naar Kims kamer. Weet je, als er iemand knap is, dan is het Kim. Haar moeder is Braziliaanse en heeft haar mooie olijfkleurige huid en zwarte krullen doorgegeven. Tel daar de grote groene ogen van haar vader bij op en je hebt het toonbeeld van een prachtige en uitzonderlijke verschijning. Ze heeft haar perfecte lijf in een sexy jurk gewurmd en kijkt naar me via de spiegel. Ik zie de afkeuring in haar ogen verschijnen en zet me vast schrap.

'Marieke… Kom op, je bent gekleed als mijn oma. Spring eens uit de band, meid. Wil je wat van mij lenen?', vraagt ze streng.

'Nee, bedankt. Ik voel me hier prima in', zeg ik, een beetje geërgerd. Kims blik verzacht en ze springt op. Hoe ze dat toch doet op die hoge hakken, ik snap er niks van. Maar goed, ik loop ook nooit op hakken. Ik staar naar mijn gympen.

'Sorry, ik bedoelde het niet zo. Ik wil alleen maar het beste voor je, dat weet je toch?', zegt Kim en ze pakt mijn handen. Ik glimlach naar haar.

'I know... Nou, ben je zover?'

'Dat moet je nog vragen? Let's go, girl!'

Als we de loods binnen lopen, slaat de walm van bier en sigaretten me in mijn gezicht. Ik schud mijn hoofd.